

DE MEINEEDIGE

Een vroolijke schets uit den Mobilisatietijd

(SLOT).

VERKORTE INHOUD VAN HET GEDEELTE UIT HET VORIGE NUMMER.

Magda Bornstad en haar vriendin Maria van Kashagen, hadden elkaar in een opwelling van dwepende meisjesvriendschap plechtig beloofd, ja zelfs gezworen, nooit te zullen huwen. Ondanks deze belofte is Magda Bornstad toch het gelukkige vrouwtje geworden van Baron Ernst von Eden, zonder daarbij de bepalingen in acht te hebben genomen, die zij beiden hadden beloofd te zullen nakomen indien zij aan hun noodlot niet ontkwamen en toch trouwden. Haar schrik was dan ook groot, toen zij vernam, dat haar vriendin Maria een paar dagen bij haar zou doorbrengen. Haar man, Baron Ernst von Eden, had echter op zich genomen, alles in orde te zullen brengen. Met het oog op den critieken toestand in Europa, had de vader van Maria, generaal van Kashagen, order gekregen, met zijn op oorlogssterkte gebrachte brigade een nachtelijke velddienst te houden. Baron Ernst von Eden mocht in het gevolg van den generaal, na heel wat geruststellingen aan Magda, de manoeuvre medemaken.

Dat zal ik je zeggen Magda, zei Baron von Eden. Natuurlijk moeten we op alle gebeurlijkheden voorbereid zijn. Je kunt in dezen onzekeren tijd niet weten wat gebeuren kan en dan dienen we klaar te zijn. En omdat we in geval van oorlog hier aan deze grens het eerst een inval te vreezen zouden hebben, wordt heden nacht een oefening gehouden, om uit te maken op welke wijze we een vijandelijken inval zouden kunnen keeren. 't Is alles dus nog heel onschuldig en je hoeft je voor niets ongerust te maken."

„Kan ik je soms ook een brief schrijven?"

„Maar schatje — een paar uur! Nu, mijnentwege, ga je gang. Als je wilt, kun je me schrijven. Wellicht zendt de generaal een ordonnans naar het kwartier, dien kun je dan den brief meegeven."

DE MINISTER-PRESIDENT.

Wij plaatsen dit portret van Mr. P. W. A. Cort v. d. Linden, omdat zeker nu na het ongeval, dat zijn tweeden zoon trof, aller sympathie met dezen uitstekenden staatsman is.

„Dan is het goed, Ernst!"

Het bewuste half uur was nog niet geheel en al verstreken — maar er zijn voorvallen in het leven, waarin men zich betreffende een kus niet zoo nauwkeurig aan den tijd kan houden.

Generaal-Majoor von Kashagen had sedert gisteren zijn brigade in de omgeving van Groot-Poltow bijegetrokken. Het gold de voorbereidingen voor een woedenden flankaanval op de in wijden kring gelegerde vijandelijke liniën. Een militaire daad, die niet slechts om zoo te zeggen, het bedreigde vaderland zou moeten redden; maar bovendien antwoord zou geven op de vraag of generaal von Kashagen bekwaam genoeg was, om Excellentie te worden.

Met zulke gewichtige vooruitzichten in het verschieft pleegt zelfs het hardste gemoed voor zachtere aandoeningen niet geheel ontoegankelijk te zijn. Zoo was het ook den ijzerbijter Von Kashagen gegaan. Hoewel hij geflirt onder jongelui van beider kunne niet kon uitstaan, had hij nochtans zijn dochter toegestaan gedurende een paar dagen haar vader op het kasteel Poltow gezelschap te houden, te meer daar zij met de echtgenoot van zijn jeugdigen jovialen gastheer bevriend was. Bovendien kon zij voor hem tevens zijn civiel en hoogen hoed meebrengen: de uitslag van den krijg is zoo wisselvallig.

Voor zulk een lot behoefde hij echter voorloopig niet te vreezen. De generale schikkingen waren met de meeste nauwkeurigheid en voorzichtigheid gemaakt. Wanneer de onderbevelhebbers hun plicht deden moest de aanval gelukken.

* * *

Het was één uur 's nachts: de krijgsovertochten waren in vollen gang. De generaal bevond zich op een door het maanlicht beschenen heuvel, vanwaar hij de verschillende troepenbewegingen kon gadeslaan. Hij was in gezelschap van zijn adjudant, een paar ordonnans-officiëren en baron von Eden. De laatste gevoelde zich gelukkig nu hij zijn geliefde huzaren-uniform weder aanhad en zag er op zijn mooiste rijpaard gezeten als een echt militair uit. Zelfs de knorrige generaal had hem hierover een paar vriendelijke woorden gezegd.

Jammer genoeg hield de genadige stemming van den

hoogen heer niet lang stand. Onophoudelijk beschouwde hij door zijn veldkijker de omgeving, ongeduldig de verschillende ordonnans verbeidende. Af en toe kwam er een aanrannen, alsof de booze hem op de hiel zat. Het was een spookachtig gezicht als men die lieden uit de kastanjesbosschen te voorschijn zag komen en in gestrekten galop den heuvel zag oprennen.

Maar de verschillende tijdingen die zij brachten waren niet voldoende, om meester van den toestand te blijven. Daartoe moest de generaal meer weten. Hij moest bericht hebben van de ver achter het kasteel Poltow vooruitgeschoven uitersten vleugel. Daar lag de beslissing. Als de rivier niet tijdig bezet werd, was alles verloren.

Minuut op minuut verstreek. — Niets!

Generaal von Kashagen was zoo zenuwachtig, dat hij van zijn paard steeg; als hij stond kon hij namenlijk beter vloeken dan wanneer hij zat.

Ha! — Eindelijk!

„Vanwaar kom je!" bulderde de generaal den ordonnans toe, nog voor deze zijn schuimend ros tot stilstand had kunnen brengen.

„Order, generaal! Direct met tijding van overste Von Block, werd echter bij het slot Poltow twee minuten opgehouden!"

„Opgehouden! Duizend bommen en granaten! Heb je daar vannacht gesoupeerd; of ben je gek geworden, mijnheerr!" schreeuwde de generaal in woede, terwijl hij hem de dépêche uit de handen rukte. „En wie heeft u opgehouden!"

„Een uiterst dringend schrijven aan een der heeren officieren in de suite van den heer generaal werd mij overhandigd — aan heer Baron von Eden!"

„Zoo... Zoo!..." bromde de generaal, hetgeen onge-

IJZER VOOR GOUD.

Kenschetsend voor de stemming in Duitschland is het feit, dat velen, mannen en vrouwen, vrijwillig hun gouden trouwring voor een ijzeren ring, waarin de naam van den Keizer is gegraveerd, komen ruilen. Een ijzeren ring is op dit moment de „hoogste mode".

veer beteekende: „dat heb je er nou van!"

Was de generaal even te voren van zenuwachtige spanning van zijn paard gestegen, thans dreigde de baron van schrik en doodelijke verlegenheid bijna van het paard te vallen. Hoe was het in 's hemelsnaam mogelijk! Zijn vrouw hield een ordonnans-dienst op om „eventjes te schrijven!"

Zonder ook maar een enkelen blik op den ongelukkigen brief te werpen, liet hij hem ijlings tusschen den derden en vierden knoop van zijn tunica glijden en gluurde onderwijl heimelijk naar den ouden heer, om te zien of de tijding van den uitersten vleugel hem wat tot bedaren zou brengen.

Dat scheen inderdaad het geval. Eerst fronste de generaal de wenkbrauwen, daarop ontplooiden zich de strenge trekken van zijn gelaat en dit nam zelfs een vroolijke uitdrukking aan, toen hij den uit het veld geslagen baron den brief overhandigde met de woorden:

„Het spijt mij, waarde baron — een kleine verwisseling. Changez les lettres!"

Ernst von Eden zag naar een medelijdende aardkloof om, waarin hij stilzwijgend en vol schaamte zou kunnen verdwijnen, toen hij bij het schijnsel van een flauw veldlegerlicht het volgende las:

Liefste, zoetste, eenigste, beste!

„Alles is weder in orde en mijn geweten is vrij, als ge dien ouden brombeer van een generaal bepraten kunt dat hij Marie laat trouwen. Zij is namelijk vreeselijk verliefd en wel op den ritmeester Von Bensberg. Zij zou zelfs lang voor mij haar eed verbroken hebben als ze maar gekund had. Maar de oude wil niet, omdat Bensberg schulden heeft. Marie meent dat dit zoo erg niet is. Frits Bensberg is tegenwoordig zelfs zuinig. Hij heeft reeds vijfhonderd gulden bij elkaar van een paard dat hij verkocht heeft. dat kun je den generaal intusschen wel eens vertellen. En als hij dan nog niet wil dan zeg-je maar dat hij het doen moet om mij een plezier te doen. Dan doet hij het zeker! Overigens zijn er nu reeds zestien (!!) halve uren voorbijgegaan, waarin ik geen kus van je gehad heb. Dat is verschrikkelijk! En ga vooral niet te dicht vooraan, waar geschoten wordt, hoor je!"

Je vischje."

„Nu zet maar niet zoo'n benepen gezicht, geachte baron!" riep de generaal uit op vroolijken, opgewekten toon. „Overste Block meldt mij daar juist dat de bezetting van den rivieroever prachtig gelukt is door de uitstekende manoeuvre van het Bensbergsche eskadron. Toch een verduiveld kranige vent die Bensberg... Zal eens over de zaak nadenken, om mevrouw de barones te believen. Vind het overigens zeer interessant, dat mijn Marie het huwelijk afgezworen had. Ja, zoo is het vrouwenvolk. Ze zweren af zoolang de rechte Jozef nog niet gekomen is."

DE RECORD-DUIKER

„Ik geloof niet dat hij het kan," was het oordeel van Bertus Veldman op het wonderlijke verhaal dat hem zoo juist door den heer Jozef Verhoef gedaan was.

„Ik ben geen leugenaar, mijnheer Veldman!" antwoordde Verhoef beleedigd.

„Neen, neen!" haastte zich Bertus te zeggen, want het minste wat hij ter wereld wenschte was zijn aanstaanden schoonvader tegen zich in te nemen. „Ik ben bang dat u niet goed begreep..."

„Als ik zeg hij deed 't, dan deed hij 't," viel Verhoef hem in de rede. „En ik zeg 't, omdat ik het zag, en ik vraag jou als een jongeman uit Amsterdam, waar ze toch zooveel aan sport doen en zelfs een sportterrein hebben of je iets niet gelooven mag als je het met je eigen oogen ziet."

Veldman wilde dit eerst bestrijden, maar hij bedacht zich.

„Ja, natuurlijk," stemde hij toe. „Als u zegt dat hij vijf minuten onder water bleef, dan..."

„Vijf minuten, vijf en veertig en twee vijfde seconden," verbeterde Verhoef. „Ik heb den tijd zelf op

EEN ZELDZAME FOTO.

De Keizerin van Rusland in het uniform van een Duitsch Uhlaan! Natuurlijk is deze foto eenige jaren terug genomen.

genomen en er vijf en twintig pop van mijn hard verdiend geld bij verloren." Hij zuchtte. „Wel, ik wil gelooven, dat je het gezien hebt," stemde nu Veldman toe, „maar hoe heeft hij 't klaargespeeld? 't Wereldrecord is..."

„Och, loop naar de maan met je wereldrecord," viel Verhoef uit. „Wat beteekenen nu vijf seconden meer of minder!"

„Net zoo weinig als de vijf gouden vijfjes die je verloren hebt," antwoordde Veldman. „Ik kan echter niet begrijpen hoe het iemand ter wereld mogelijk is om zoo'n langen tijd als u daar zegt onder water te blijven, mijnheer Verhoef."

„Dat is nou juist iets, wat jij uit moet zoeken, mijnheer Veldman!" „Maar..." protesteerde Veldman.

„En als jij deze kwestie oplost, dan zeg ik „ja" op de andere kwestie."

Bertus Veldman zag zijn hoop op een engagement met Verhoef's dochter Bertha, waarover hij den ouden heer zoo juist gesproken had, in rook vervliegen.

„En wat meer is," vervolgde Verhoef. „Ik geef je honderd pop cadeau als je 't vindt!" Bertus bedankte hem, maar deed het eigenlijk maar werktuiglijk.

„Bertha zegt dat jij zoo gochem bent. Als dat zoo is, heb je nu gelegenheid dit te toonen."

„Ik veronderstel dat je het hem meer dan eens hebt zien doen," vroeg Bertus nog.

„Wel een dozijn malen. Hij begon met twee minuten. Nu heeft hij gezegd dat hij spoedig in staat zal zijn tien minuten onder water te blijven. Je hebt ruimschoots tijd en gelegenheid om het geheim op te lossen, voordat je weer met je ellemaat aan het werk gaat. Maak dus maar een goed gebruik van je vacantie."

Bertus zei dat hij zijn best zou doen en ging den tuin in om in de frissche lucht eenige inspiratie te krijgen. Hij was naar Buiksloot gekomen om twee vliegen in één klap te slaan, nl. een gezellige vacantie door te brengen en tegelijkertijd van den heer Verhoef toestemming te verkrijgen voor een engagement met diens dochter Bertha, die evenals hij in een groot kleedermagazijn te Amsterdam in betrekking was. Bertus vond zijn schoonvader in spe